

становище бѣше въ Парижъ; распорежданията излизаха отъ Тюлерийския палатъ, дѣто засѣдаваше комитета за общественното спасение, а четрнадесетъ бойни фаланги дѣйствуваха, то сами, то въедно, както що дѣйствуватъ такъвъ брой полкове на бойното поле.

Общия брой на войницитѣ прѣзъ февруарий 1793 година бѣше 228,000; къмъ септемврий 1794 година, тѣ достинаха милионъ двадесетъ шесть хиляди. Тия сили не стигаха да противостоѣтъ срѣщу многобройния противникъ, който заемаше сичкитѣ граници. Трѣбваше тия сили да се удвояватъ и утрояватъ, чрѣзъ бързи прѣмѣствания, да се сливатъ по нѣколко армии подъ едно начальство, тѣй щото да надминаватъ броя на неприятелскитѣ сили, тамъ дѣто бѣ необходимо.

Често всичкитѣ пълководци сѣ си служили съ концентриранieto на силитѣ си въ единъ пунктъ на бойното поле, за да одържатъ тамъ пълна побѣда, и съ това да ослабятъ значението на частнитѣ несполуки. Заслугитѣ на новата стратегия, е въ прилаганието на тоя принципъ къмъ твърдѣ обширенъ воененъ театръ, който обгрѣща отведнажъ цѣлата граница на една обширна страна.

Причината на страшния успѣхъ на тая тактика се заключавахе въ единодушieto съ което дѣйствуваха френцитѣ и разединението на съюзнитѣ генерали, които не искаха да се подчиняватъ единъ другиму; освенъ това способътъ за сражаване въ голѣми маси внушаваше на всичкитѣ увѣреностъ въ побѣдата.

Вжтрѣ въ страната кипѣше сжщата енергична дѣятелность, както и на границата. Най забѣлѣжителнитѣ френски учени Монжъ, Бертоле, Гитонъ де-Морво обучаваха фабрикуванието на барутя и на топоветѣ. Приоръ указваше какъ се добива по най лѣсенъ начинъ селитрата, а гражданитѣ тържественно носяха въ Конвента плодътъ на своя трудъ. Работилници за оръжие